

[Gustav Pedersen.]

denne bestemmelse vil virke efter sin hensigt, så det ikke bliver nødvendigt på noget tidspunkt at skærpe den.

I forbindelse med drøftelserne angående udvalgsarbejdet har vi selvsagt også drøftet det i visse dele af pressen diskuterede spørgsmål om offentlighedens adgang til udvalgs møder. Jeg vil gerne sige det så stærkt, som jeg kan, at det i og for sig ikke er meningen, at der skal foregå noget hemmeligt i udvalgs møderne. Gennem de mange år, jeg har deltaget i udvalgs møder, har jeg normalt heller ikke truffet forhold eller spørgsmål, der var nogen anledning til at holde hemmelige; men der er to forhold, som gør sig gældende.

For det første tør vi ikke afvise, at der kan være forligsmuligheder, som vanskeliggøres, hvis der er referenter ved mødet. Det at prøve, om et ændringsforslag har en mulighed for at skabe et flertal, kan blive vanskeliggjort, hvis det kan gøres til genstand for offentlig diskussion, inden det er muligt at få klaret, om der virkelig er sådanne modydelser fra anden side, at ændringsforslaget bliver forsvarligt. Det er det ene forhold. Jeg erkender, at der selvfølgelig kan føres forligsdrøftelser andre steder end i udvalget, men jeg tror trods alt, at det vil være rimeligt, om forligsforhandlinger normalt bliver ført i udvalgene.

Det andet forhold, der i hvert fald for mig personlig er mest afgørende, er, at hvis der skal være offentlige udvalgs møder, vil det uundgåeligt blive nødvendigt at have stenografer i udvalgs møderne. Vi må ikke glemme, at det mange gange drejer sig om motiveringen for en lovparagraf, og at denne motivering kan få betydning for forståelsen af paragraffen ved paragraffens senere administration eller for forståelsen af den ude i befolkningen. Det ville derfor ikke være forsvarligt at lade diskussionen om, hvad der er sagt i et udvalg, afhænge af et mere eller mindre tilfældigt referat. Det kommer til at betyde, at hvis der skal være åbne udvalgs møder, skal der også være stenografer på, og det vil igen betyde en udvidelse ikke blot af selve administrationen i folketinget, men også af hele mødeapparatet på en sådan måde, at det ville sprænge alle de rammer, der findes for øjeblikket. Der er da heller ikke givet tilslutning til en

sådan offentlighed, men der er til gengæld åbnet en mulighed for, at udvalgsformændene giver pressen eller offentligheden et sådant referat, at det er muligt at følge med i udvalgets arbejde så langt, som det nu engang er nødvendigt for at kunne følge et lovforslags videre gang.

Må jeg dertil føje, at hvis udvalgs møderne blev offentlige, ville det normalt komme til at betyde, at forhandlingerne i udvalgene ville være en almindelig fortsættelse af en første behandling, og det kunne næppe have nogen interesse, i særdeleshed ikke når man tager i betragtning, hvor ringe en procent af førstebehandlingerne der har været anvendelige som offentlige referater.

Med det formål at få afsluttet udvalgsarbejdet så hurtigt som muligt har vi foreslået bestemmelser om indberetninger fra udvalgene til tingets formand. Det skulle have til formål at hindre de sammenhobninger af udvalgsbetænkninger, som vi tid efter anden har været ude for, når et folketingsår har været ved at slutte. Vi håber, at det vil betyde, at udvalgene noget mere jævnt gør betænkningerne færdige, og altså muliggøre en mere jævn fordeling af arbejdet her i tinget.

I forbindelse med spørgsmålet om offentlige udvalgs møder har man også drøftet, om der var anledning til at give finansudvalget en særstilling, og der har været medlemmer af udvalget med den opfattelse, at for finansudvalget var forholdet så helt anderledes, at her var der grund til offentlige møder.

Der er derimod et flertal, som er betænkeligt ved at gøre finansudvalgets møder offentlige, dels fordi der kan ske det, at noget af stoffet ikke egner sig til offentlig diskussion, men først og fremmest fordi det antagelig vil betyde, at finansudvalget, der har en betydelig stærkere stilling, end udvalg normalt har, derved ville få sin position forstærket og blive et slags ting for sig. Forhandlingerne er imidlertid ikke ført til ende, idet man har været enig om at prøve, om det er muligt at ændre finansudvalgets arbejde dels på den måde, at man søger at få en større del af de mindre bevillinger føjet ind i selve finanslovforslaget, hvilket altså kommer til at betyde, at administrationen må blive noget før færdig med de ønsker, der er indenfor dette område, dels på den